

Óli Jacobsen

John Eliassen: EITT SINDUR AV SKILI VAR KORTINI Í LIBYA

*Libya er framvegis ein sorgarsøga við borgarakríggi
við syrgiligum avleiðingum fyri fólkið í landinum.
John sigldi nógv á hesum leiðum og hevur
fleiri áhugaverdar frásagnir úr Libya*

3. partur

Iseinasta parti greiddi John frá, tá ið hann hitti Gadaffi, einaræðisharran í Libya, tá ið hann handaði Gadaffi bilin, sum John hevði flutt honum úr USA. Hann greiðir eisini frá tveimum øðrum hendingum í samband við Libya, har hann sum so hevði góðar royndir.

John: Kundu sokkið í Tripoli.

Eina ferð, tá ið vit komu til Tripoli, høvudsstaðin í Libya, lógu nógv skip og bíðaðu eftir at sleppa inn í havnina. Hetta hendi nokk so ofta. Tá ið eitt skip so kom inn ímóti havnini, fekk tað eitt nummar í bíðirøðini. Tá skuldu vit fylgja við, hvar ið vit vóru í røðini.

Eg minnst eina ferð, at vit høvdu ligið nógv dagar og bíðað eftir okkara tørn at sleppa inn. Vit byrja so at nærkast, men tá kemur nógvur vindur við aldu. Eg visti, at í innsiglingina til havnina var ein grynnna. Verður aldan ov stór, so er óráðiligt at fara inn um, serlig so langt niður í sjógvin, sum okkara skip stakk. Eg mátti siga frá, eisini til reiðaríið, at um henda aldan helt fram, so mátti eg nokta at sigla inn í havnina. Tað máttu teir so góðtaka. Tá kundi tað henda, at vit vórðu koyrdir aftast í bíðirøðini. Tá lógu 21 skip og bíðaðu frammanfyri okkum. Tá kundu vit blíva nr. 22 eftir, at vit longu høvdu bíðað í fleiri dagar.

Tá kundu vit koma at liggja fleiri dagar afturat. Eg tók kortini ta støðu ikki at fara inn. Men eitt annað skip, sum var nummar tvey í røðini, fekk nú okkara

Tripoli og havnin, har John var væl kendur

tørn. Havnarmyndugleikarnir spyrja so hetta skipið um teirra djúpgongd. Hon var hálvan metur minni enn okkara. Hann fer tá at sigla inn í havnina. Eg sigi so við fjarritaran at senda fjarrit til reiðaríið í Keypmannahavn og tað sama til agentin í Tripoli, at vit nú vóru vit nr. 22 í røðini.

Meðan fjarritarin er í ferð við at gera hetta, hoyri eg eitt róp á VHF-telefonini frá hinum skipinum, sum var til havnina í Tripoli, har teir siga, at “vit standa, vit taka botn, og vit kunnu ikki stýra skipinum”. Teir svara aftur: “Koyr fulla ferð á motorin, og lat ikki skipið steðga har”. Tað eydnaðist teimum at kom inn um, men teir róku á land. Tað visti seg, at róðrið var farið og skrávan hevði eisini fingið skaða.

Tá kallaði Tripoli havn okkum upp aftur og boðaði frá, at nú standa vit aftur sum nr. 1 av skipunum at koma inn. Teir

mundu hava fingið ein hvøkk av tí fyrra skipinum.

So vit komu væl burtur úr hesum, at vit søgdu nei, tá ið vit áttu tørn at fara inn. Vit komu nakað seinni inn í øllum góðum. Høvdu vit verið farnir, tá vit fingi boð um tað, høvdu vit helst sokkið har.

Nakað av rættvísi var eisini

Vit vóru eisini úti fyri eini álvarsamari hending í Tripoli. Skipini vóru tá so framkomin við bingjuflutningi. Vit høvdu ein stóran gaffiltrukk, sum kundi lyfta 40 tons. Tá kundu vit sjálvir koyra bingjurnar í land. Í havnini í Tripoli vóru teir ikki so framkominir tá til slíkt arbeiði. Tí var tað manningin á skipunum, sum gjørdi hetta arbeiðið. Hjá okkum var ein stýrimansnæmingur, sum koyrði trukkin.

Men tað óhepna var, at har vit

lógu, var samstundis innkoyringin til havnina. Meðan teir eru í ferð við at koyra ein kontainara í land kemur ein bilur koyrandi við nógvari ferð fram móti trukkinum við næminginum við róðrið. Hann bakkar trukkin og koyrir

gaffilin upp, so bilurin kundi koyra undir gaflinum. Men hvat hendir! Bilurin steðgar ikki á og koyrir við eini rúkandi ferð, og hann rennur seg í gaffilin.

Gaffilin var komin ov stutt upp, so takið kemur í gaffilin og verður skorið av bilinum. Úrslitið var, at maðurin varð so illa skaddur, at hann doyði av løstunum. Og bilurin fór sendandi víðari einar 150 metur eftir kaiuni. Teir báðir av manningini steðga sjálvsagt arbeiðinum, teir skunda sær umborð og klaga sína neyð. Eg hugsaði við mær sjálvum, at hetta kundi vera álvarsamt í einum slíkum landi at koma í eina slíka støðu. Eg spurdi, um nakar hevði verið til staðar, sum hevði sæð tilburðin. Nei, har hevði eingin verið.

Eg roknaði við, at eg kundi koma at fáa ábyrgdina av hesum og kundi enda í rættinum. Og so var eisini spurningurin, hvussu stýrimansnæmingurin kundi koma burtur úr hesum á besta hátt. Tað gingu bara 20 minuttir,

Ólavur Gregersen var eitt framkomið farmaskip